

syn at tage til Sværnet, som ikke fuldt har kunnet tages endnu. Der er forskjellige andre Lydeliggjørelser og Redaktioner, som jeg antager, at Udvalget vil tage under Overveelse inden 3die Behandling. Det bliver Detailler, som jeg ikke skal dvæle ved. Kun ganske enkelte Punkter skal jeg berøre, først det, at jeg i 1ste Kapitel ifølge det Standpunkt, Lovforslaget staa paa, faaer en Regel, som bør findes eet Sted, enten i den militære Straffelov eller i den borgerlige Straffelov, nemlig en Afgjørelse af, hvorledes den skal straffes, der som Krigsmand forbryder sig imod den militære Straffelovgivning, men ved et eller andet Tilfælde først tiltales, efter at han er traadt ud af den militære Stand, at han da nemlig skal ifindes Straf efter den militære Lovgivning, men saaledes, at den militære Straf omsættes til en borgerlig. En saadan Bestemmelse findes ikke. Scheel har uidentivl ment, at den skulde findes i den borgerlige Straffelov, men den borgerlige Straffelov har i 1866 ment, at den skulde findes i den militære, og eet Sted maa den dog findes. Der er et andet Punkt, en ikke uvigtig Realitet, som maasse ogsaa kan betragtes som tvivlsom. Strafarbejde er her erkjendt at skulle gaa ganske efter den borgerlige Straffelovs Regel, enten som Lugthusharbejde eller Forbedringshusharbejde, altsaa fra 8 Maaneders Forbedringshusharbejde. Men det er en ikke ringe Mislighed i den militære Straffelov, at Forbedringshusharbejde kan gaa saa langt ned og det af den Grund, at den militære Straffelov har en Straf af strengt Fængsel paa Vand og Brød, som efter de Regningsregler, der findes i Loven, ekvivalerer indtil et Aars Strafarbejde. Der vil da blive en talrig Mængde af Tilfælde, hvor der vil være Valg mellem at anvende Strafarbejde eller det strenge Fængsel paa Vand og Brød, og det er et Valg, jeg ikke anser for heldigt. Den borgerlige Straffelovgivning kjender ikke dette Valg, Vand og Brødstraffen slipper med 6×5 Dage, svarende til 6 Maaneders Strafarbejde, og saa begynder Strafarbejde med 8 Maaneders. Det var Scheels oprindelige Tankte, at Strafarbejde i den militære Straffelov skulde begynde med 2 Aar, — men kunde ogsaa begynde med 1½ Aar — undtagen for Børn og Officerer, allerede af den Grund, at strengt Fængsel paa Vand og Brød ikke finder Anvendelse paa disse. Der er endelig et Realitetspunkt, som jeg tillægger nogen Betydning, og som meget let kan ændres, og som jeg ikke tvivler om let vil vække Sympathi. Naar det hedder i Lovforslagets § 146: „Den, som i Krigstid uden lovlig Grund gøer Vold imod, mishandler eller dræber Krigsfanger eller andre fremmede Undersaatter, belægges med de almindelige Straffe for personlig Vold eller Drab; som en stærkende Omstændighed bliver det at anse, naar Forbrydelsen er udøvet imod Syge eller Saarede“, da er det kun i Overensstemmelse

med Genferkonventionen og de Bestræbelser, der have fundet Sted i den Retning; naar man foruden Syge og Saarede ogsaa anbefaler de til Sundhedstroppe og Sygepleien hvervede Personer til at gaa ind derunder, og fuldstændiggjøre denne Bestemmelse noget i Overensstemmelse med Genferkonventionen, som Danmark selv har tiltraadt. Ved disse og andre Detailler skal jeg imidlertid ikke opholde det høie Thing, men kun gjentage, at jeg, i Betragtning af de Grunde, jeg har fremført, mener, at det er forsvarligt og rigtigt at give Lovforslaget sin Stemme, og at jeg derfor agter at stemme for dets Overgang til 3die Behandling.

Beth: Den forudgaaende Diskussion har blandt Andet saa udsærlig dreiet sig om Spørgsmaalet for eller imod Bøiestrafen, at det kunde synes noget uvovligt at ville forsøge paa at fremkomme med et yderligere Bidrag til Belysningen af dette Spørgsmaal. Jeg vil imidlertid dog vove Forsøget. Dersom jeg har opfattet Forholdet rigtigt, staaer det saaledes eller vil efter Lovforslaget komme til at staa saaledes, at Bøiestrafen og Vand- og Brødstraffen løbe ganske parallelt ved Siden af hinanden, saaledes at Domstolene i de Tilfælde, om hvilke der kan være Spørgsmaal, ville have Valget mellem at idømme Bøiestraf eller idømme Vand- og Brødstraf. Saaledes opfatter jeg Lovforslaget med tilhørende Udbringinger. Spørgsmaalet bliver da, hvilken af disse 2 Straffearter der bør foretrakkes fra et saadant Synspunkt, som her vil finde sin Berettigelse. Med Hensyn til Vand- og Brødstraffen er det af det ærede Mindretal antydet i Betænkningen, at denne Straf anses i Reglen for vanærende. Det ærede Medlem for Ribe (Bustf) gjorde den ganske rigtige Bemærkning, at, naar man tog Sagen ganske nyie fra et juridisk Standpunkt, vilde det maasse ikke være ganske rigtigt at sige, at Vand- og Brødstraffen er vanærende, men jeg tror, at det ærede Medlem har Ret, naar han i Almindelighed betegne det som Noget, der gaaer i den almindelige Folkemening, at, naar En har siddet paa Vand og Brød, har han lidt en vanærende Straf, saa er der sat en Plet paa hans Væge, selv om han i de givne Tilfælde maatte have lidt denne Straf for Noget, som juridisk talt ikke er vanærende. Fra dette Synspunkt synes man altsaa ikke at kunne hente nogen Anbefaling for at vælge Vand- og Brødstraffen, men der er endnu et andet Synspunkt, som jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Vand- og Brødstraffens egentlige Karakter er — for at nævne den med saa Ord — denne, at den menneskelige Organisme er saaledes indrettet, at den ikke kan ernæres ved et enkelt-artet Næringsmiddel, selv om dette tilbydes i nok saa rigelige Maal. Det er paa denne Sætning, at Vand- og Brødstraffen er bygget; thi idet man